

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.662 van 2 december 2013
in de zaak A. 198.524/IX-8099**

In zake: Alain CASIER
woonplaats kiezend te 8902 Voormezele
Abdijstraat 5

tegen:

1. het GEMEENSCHAPSONDERWIJS, vertegenwoordigd door de Scholengroep 26 “Mandel en Leie” bijgestaan en vertegenwoordigd door advocaat Pieter Vinckier kantoor houdend te 8800 Roeselare Hoogleedsesteenweg 7 bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de VLAAMSE GEMEENSCHAP woonplaats kiezend te 1210 Brussel Juridische Cel van de afdeling Advies en Ondersteuning Onderwijspersoneel Hendrik Consciencegebouw Koning Albert II-laan 15 kamer 1 C 24

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 9 december 2010, strekt tot de nietigverklaring van:

- “- de evaluatie [van Alain Casier] met eindconclusie ‘onvoldoende’, van onbekende datum, gegeven door [de] eerste evaluator en directeur van het KA Grensland [...], behorend tot Scholengroep 26 Mandel & Leie [...];
- de beslissing van 4 oktober 2010 van de Kamer voor het Gemeenschapsonderwijs van het college van beroep, waarbij de evaluatie met eindconclusie ‘onvoldoende’ wordt bevestigd.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben elk een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft twee memories van wederantwoord ingediend.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 november 2013.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Maarten Raes, die *loco* advocaat Pieter Vinckier verschijnt voor de eerste verwerende partij en adviseur Marleen Broucke, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Barbara Speybroeck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is als leraar houtbewerking deeltijds werkzaam in de Grenslandscholen Menen en Wervik, een onderwijsinstelling behorende tot de scholengroep 26 – Mandel en Leie – van het Gemeenschapsonderwijs.

3.2. Op 20 augustus 2010 ondertekent verzoeker voor kennisname en ontvangst een evaluatieverslag van 16 augustus 2010, waarbij hem voor de periode van 26 oktober 2006 tot 29 juni 2010 een evaluatie met eindconclusie ‘onvoldoende’ wordt toegekend.

Verzoeker behaalt de score ‘onvoldoende’ voor de resultaatgebieden ‘de leraar plant de lessen en bereidt ze goed voor’, ‘de leraar geeft goed les’, ‘de leraar evalueert de leerlingen en zichzelf’, ‘de leraar voedt de leerlingen op’, ‘de leraar overlegt en werkt samen’ en ‘de leraar doet administratieve taken’. Een ‘voldoende’ krijgt verzoeker voor de resultaatgebieden ‘de leraar begeleidt de leerlingen individueel en als groep’, ‘de leraar zet zich in voor de school als organisatie’ en ‘de leraar doet aan nascholing’.

Wat de basiscompetenties betreft, scoort verzoeker ‘voldoende’ voor ‘de leraar is leerlinggericht’, ‘de leraar heeft psychologisch inzicht’, ‘de leraar is sociaalvoelend’, ‘de leraar is relatiebekwaam’, ‘de leraar is positief ingesteld’ en ‘de leraar is authentiek’. Hij scoort ‘onvoldoende’ voor de competenties ‘de leraar is pedagogisch gedreven’, ‘de leraar is teamgericht’, ‘de leraar is kritisch voor zichzelf’, ‘de leraar is flexibel’ en ‘de leraar kan organiseren’. Ook voor de competentie ‘vakbekwaamheid’ scoort hij ‘onvoldoende’.

De globale motivering van de evaluatie ‘onvoldoende’ luidt:

“Situatieschets

Op 23 oktober 2006 werd met dhr. Casier de individuele functiebeschrijving onderhandeld.

Sinds mei 2008 staat dhr. Casier onder intensieve begeleiding (zie verslagen FG dd. 28-05-2008, dd. 06-10-2008 en dd. 13-10-2009), omdat niet

alles verliep zoals verwacht en zoals tijdens de bespreking en onderhandeling van de functiebeschrijving overeengekomen.

Naast de formele functioneringsgesprekken, zijn er heel wat informele gesprekken en tussenkomsten geweest om zaken bij te sturen. Via intensieve vakgroepwerking werd constante ondersteuning aangeboden.

Alle vakgroepverslagen tussen juni 2008 en september 2009 worden mee opgenomen in het evaluatiedossier. De vakgroepwerking vormt immers een zeer belangrijk onderdeel in het begeleidingstraject, niet alleen voor dhr. Casier, maar voor alle leden van de betrokken vakgroep.

Op 29 juni 2010 heeft met dhr. Casier het evaluatiegesprek plaats gevonden. Op dit gesprek was de tweede evaluator eveneens aanwezig. De leidraad voor het evaluatiegesprek was de functiebeschrijving van dhr. Casier. Uit het gesprek en uit het evaluatiedossier is duidelijk gebleken dat de vastgestelde knelpunten meer dan twee jaar geleden, nagenoeg niet zijn bijgestuurd. Het gevolg hiervan is dat de leerplandoelstellingen niet worden bereikt, dat het leerlingenaantal houtbewerking terug daalt, dat er conflictsituaties ontstaan tussen de collega's en dat er op organisatorisch vlak constant problemen zijn. In geval van doorlichting van de afdeling houtbewerking zouden er zeker heel wat actiepunten zijn. Alle teamleden moeten de afspraken volgen en aan hun zwakkere punten of knelpunten werken. Bij dhr. Casier lijkt dit maar niet te lukken, ondanks intensieve opvolging en begeleiding.

Een extreem knelpunt blijkt toch de evaluatie: dhr. Casier evalueert nauwelijks. Hierdoor zijn de rapportcijfers helemaal niet objectief, noch representatief. Op het einde van het jaar moeten alle leerkrachten hun geëvalueerde opdrachten gebundeld indienen. Van dhr. Casier ontvingen wij nauwelijks iets (zie archief). Tijdens het evaluatiegesprek gaf hij toe eigenlijk niets meer te kunnen voorleggen/afgeven, omdat hij de leerlingen geen te evalueren opdrachten heeft gegeven. Dit is uiteraard onaanvaardbaar. Dit punt werd de voorbij jaren herhaaldelijk aangehaald."

Aan dit evaluatieverslag zijn 28 bijlagen gehecht.

3.3. Op 8 september 2010 dient verzoeker tegen deze evaluatie een bezwaar in bij het college van beroep, wat hij op 10 september 2010 nog eens herhaalt.

Op 4 oktober 2010 bevestigt de kamer voor het Gemeenschapsonderwijs van het college van beroep de evaluatie met eindconclusie 'onvoldoende'. Die beslissing is als volgt gemotiveerd:

"In zijn beroepschrift geeft verzoekende partij, daarbij het stramien van het evaluatieverslag volgend, per resultaatgebied, een commentaar op de

door de evaluator verleende beoordeling (voldoende resp. onvoldoende). In zijn beroepschrift geeft de heer Casier de redenen aan waarom, naar zijn oordeel, hetzij de onvoldoende voor het betrokken resultaatgebied geheel of gedeeltelijk onterecht is, hetzij om te verklaren waarom voor een bepaald resultaatgebied de voldoende niet kon worden bereikt. Hij besluit dat hij zich niet van de indruk kan ontdoen dat hij de laatste vier jaar altijd maar kritiek krijgt hoewel hij zelf meent dat hij ondanks alles zijn taak voor 100% heeft uitgevoerd, ‘in de mate dat het mogelijk was’. Hij geeft wel aan dat door ‘de verschillende opdrachten en werken voor derden dat hij moest maken het bijna niet meer mogelijk was om alle opdrachten en oefeningen die hij had voorzien in de cursus af te werken’. Dat hij negatieve kritieken kreeg van de directie wijt hij in belangrijke mate ook aan de coördinator die hem in een negatief daglicht zou hebben gesteld.

Ter zitting stelt de raadsman van verzoekende partij dat de namen van de eerste en tweede evaluator niet werden bekendgemaakt, althans niet in de functiebeschrijving. Verwerende partij, eveneens ter zitting, betwist formeel dat de namen van de eerste en tweede evaluator niet aan verzoeker bekend zouden zijn geweest nu deze namen per dienstmededeling en via intradesk werden meegedeeld hetgeen door verzoeker niet verder wordt betwist.

Verzoeker, bij monde van zijn raadsman, stelt ter zitting nog dat de vakgroepverslagen uit het dossier moeten worden geweerd nu deze niet de individuele evaluatie van het personeelslid kunnen betreffen. Verwerende partij brengt daartegen in dat deze verslagen ondersteunend zijn nu de werking binnen de vakgroep een belangrijke rol heeft gespeeld – voor alle leerkrachten (houtbewerking) – in de begeleiding zowel individueel als qua vakgroep. Verwerende partij oordeelt immers dat ook in de verslagen van de vakgroep duidelijke richtlijnen zijn gegeven inzake het bijhouden van agenda, evaluatie van leerlingen, uitwerken en indienen van projecten die corresponderen met wat individueel van de heer Casier werd verwacht en waarop in de functiegesprekken herhaaldelijk is aangedrongen.

Nog los van de vraag of dergelijke vakgroepverslagen een rol hebben of kunnen hebben in het individuele evaluatieproces, is in ieder geval vast te stellen dat er een functiebeschrijving is evenals dat er drie individuele functioneringsgesprekken hebben plaats gevonden tijdens de evaluatieperiode 2006-2010, met name op 29 mei 2008, op 6 oktober 2008 en op 13 oktober 2009. Van deze individuele functioneringsgesprekken is telkens een verslag opgemaakt dat door de heer Casier, zonder opmerkingen, voor akkoord is ondertekend.

In de functiebeschrijving ‘leraar houtbewerking’ – A. Casier dd. 23 oktober 2006 zijn duidelijke resultaatgebieden geformuleerd. Zowel wat de lesvoorbereiding betreft, de wijze van lesgeven, opvoeding en begeleiding van de leerlingen (oa in acht nemen van veiligheidsvoorschriften en werkreglementen), evaluatie van leerlingen, etc.. Uit het verslag van het functioneringsgesprek dd. 29 mei 2008 werd de problematiek van de evaluaties behandeld. Tijdens de evaluatie is te kennen gegeven dat op dat punt de werkwijze van de heer Casier niet voldeed, zijn de richtlijnen nogmaals

uitgelegd en zijn afspraken gemaakt voor het daaropvolgende jaar. Ook wat de gebruikte cursussen betreft en de (niet-) overeenstemming ervan met de leerplannen 2004 werd besproken met het oog op bijsturing, de problematiek van het onvoldoende opvolgen van de leerlingen-agenda's werd behandeld, de (onvoldoende) evenwichtige verhouding tussen theorievorming en GIP, etc. Inzonderheid wat het bijwerken van de cursussen betreft werd, zo blijkt uit het dossier, begeleiding gegeven zowel op het vlak van ICT-ondersteuning als qua structurering (zie o.m. bijlage 8). Tijdens het functioneringsgesprek van 6 oktober 2008 wordt de problematiek van het herwerken van de cursussen (pakket 'Trappen') opnieuw aangekaart. Een jaar later tijdens het functioneringsgesprek van 13 oktober 2009 wordt opnieuw aandacht gegeven aan volgende vaststellingen die onvoldoende werden beoordeeld (a) discipline(ring) leerlingen (kledijvoorschriften), b) agenda's leerlingen, c) en d) aandacht voor voldoende theorievorming leerlingen, f) en g) evaluaties leerlingen, enz.) Geconcludeerd wordt dat aan de vaktechnische bekwaamheden van de heer Casier niet wordt getwijfeld doch dat, als leerkracht, blijvende knelpunten blijven waaraan dringend moet worden tegemoetgekomen. Er worden doelstellingen in de conclusie opgegeven. De verslagen van de functiegesprekken melden geen opmerkingen vanwege de heer Casier. Evenmin blijkt uit het dossier dat dergelijke opmerkingen op een later tijdstip zouden zijn gemaakt. Op 16 augustus 2010 vindt dan het evaluatiegesprek plaats ter afronding van de evaluatieperiode 2006-2010. Opnieuw moeten dezelfde aandachtspunten worden besproken. Al blijkt uit het verslag dat op sommige punten een tijdelijke verbetering werd vastgesteld (bv. Agenda's leerlingen) moet evenzeer worden vastgesteld dat na een tijdelijke verbetering, oude gewoonten terugkeren. Ook de evaluatie, disciplineren van de leerlingen (tijdverlies bij het omkleden, naleven veiligheidsvoorschriften) en de administratieve opvolging blijven kritische punten. Dat deze kritische punten niet zijn opgelost, wordt in het beroepsschrift ook niet tegengesproken. De verklaringen die daarvoor worden gegeven kunnen de kamer van het college van beroep ook niet overtuigen, inzonderheid niet indien daarvoor wordt verwezen naar anderen met name de leerlingen of de coördinator. Evenmin kan de verzoeker stellen dat hij gedurende de voorbije vier jaar in het ongewisse bleef van die kritische aandachtspunten nu hij zelf aangeeft dat hij de indruk opdeed 'de laatste vier jaar altijd maar kritiek te krijgen'.

Ter zitting wordt de schooldirectie een gebrek aan begeleiding verweten. Ook daarin kan verzoeker niet zomaar worden gevolgd. Voorwaar kan mogelijk meer ICT-begeleiding worden geboden, daartegenover staat dat het gebrek aan ICT-kennis [niet] doorslaggevend is geweest voor de toekenning van de vermelding onvoldoende. Wel integendeel: het gaat vooral over de stipte administratieve en pedagogische opvolging van de leerlingen, het verschaffen van voldoende theoretische inzichten, het bijbrengen van discipline, het regelmatig evalueren, enz... Op dat vlak kan niet worden ontkend dat bepaalde punten zonder meer diende te worden uitgevoerd en dat de school in begeleiding voorzag. Uit het dossier blijkt dat begeleiding is verleend zowel individueel als binnen de vakgroep. Indivi-

dueel is bijstand verleend bij het cursusmateriaal, evaluatieformulieren konden ter goedkeuring worden voorgelegd aan een pedagogisch vakadviseur, er werd in bijstand door een coördinator voorzien, enz., wat in het beroepschrift overigens niet wordt ontkend.

Het is niet onredelijk dat de school vervolgens vereist dat een en ander ook consequent wordt toegepast. De kamer kan evenmin overtuigd worden van de onredelijkheid van deze eerste vermelding ‘onvoldoende’ in acht genomen de hiervoor vermelde feitelijke en procedurevoorgaanden om na afloop van de evaluatieperiode 2006-2010 tot een (eerste) vermelding ‘onvoldoende’ te besluiten. Het is de zaak nu van beide partijen om in de komende evaluatieperiode positief en constructief samen te remediëren om tot duurzame verbetering te komen, met eerbiediging van het evaluatiemechanisme als positief instrument om verbetering na te streven met het oog op kwaliteitsvol onderwijs. Dat geldt des te meer nu beide partijen, de heer Casier in zijn beroepschrift en de directie ter zitting, hun positieve betrachting ter zake hebben onderstreept.”

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Belang

Exceptie

4. In zijn memorie van antwoord werpt het Gemeenschapsonderwijs op dat verzoeker niet doet blijken van het rechtens vereiste belang. Deze verwerende partij betoogt in dat verband dat verzoeker niet aantoont een daadwerkelijk nadeel te ondervinden van de bestreden negatieve evaluatie, omdat deze zijn rechtspositie niet aantast. Het Gemeenschapsonderwijs refereert aan de artikelen 73*undecies*, § 3, en 73*terdecies* van het decreet van 27 maart 1991 ‘betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het Gemeenschapsonderwijs’ (hierna: het rechtspositiedecreet), waaruit moet blijken dat slechts de eventuele tweede negatieve evaluatie verzoekers rechtspositie kan wijzigen. Het Gemeenschapsonderwijs noemt het belang van verzoeker hypothetisch, omdat van een tweede negatieve evaluatie van verzoeker op dit ogenblik geen sprake is en hij die ook door eigen inspanningen kan vermijden.

Beoordeling

5. De evaluatie van verzoeker is gebeurd op grond van hoofdstuk VIII^{ter} ‘Evaluatie’ van het rechtspositiedecreet, dat de artikelen 73^{septies} tot 73^{septiesdecies} omvat. Die evaluatieregeling is ingevoerd bij decreet van 13 juli 2007 ‘houdende dringende maatregelen met betrekking tot functiebeschrijving en evaluatie in het onderwijs’.

Artikel 73^{undecies} van het rechtspositiedecreet luidt:

“§ 1. Een evaluatie, bedoeld in afdeling I, kan leiden tot een evaluatieverslag met eindconclusie ‘onvoldoende’.

§ 2. Tegen een evaluatie met eindconclusie ‘onvoldoende’ kan het personeelslid beroep aantekenen bij de bevoegde kamer van het college van beroep, zoals vermeld in artikel 73^{septiesdecies}, § 1. Die kamer van het college van beroep garandeert de rechten van verdediging.

Als het personeelslid, binnen de in artikel 73^{septiesdecies}, § 5, 1°, voorziene termijn, geen beroep aantekent, is de evaluatie met eindconclusie ‘onvoldoende’ definitief na het verstrijken van deze termijn.

Als het personeelslid, binnen de in artikel 73^{septiesdecies}, § 5, 1°, voorziene termijn, beroep aantekent, is de evaluatie met eindconclusie ‘onvoldoende’ definitief na de uitspraak van de bevoegde kamer van het college van beroep voor zover die kamer de evaluatie met eindconclusie ‘onvoldoende’ niet vernietigt.

§ 3. Na een evaluatie met eindconclusie ‘onvoldoende’, en voor zover deze niet leidt tot het ontslag zoals bedoeld in dit hoofdstuk, moet betrokkene een nieuwe evaluatie krijgen. Deze nieuwe evaluatie moet een periode van ten minste twaalf maanden effectieve prestaties omvatten. Deze periode start op het ogenblik dat het evaluatieverslag wordt voorgelegd aan het betrokken personeelslid overeenkomstig artikel 73^{decies}, § 2.”

Artikel 73^{terdecies} van het rechtspositiedecreet bepaalt:

“Het personeelslid dat in een wervingsambt vast benoemd is of tijdelijk is aangesteld voor doorlopende duur wordt, met toepassing van artikel 86, 11°, ontslagen door de raad van bestuur als het in éénzelfde instelling voor dat wervingsambt ofwel twee opeenvolgende definitieve evaluaties met eindconclusie ‘onvoldoende’ ofwel drie definitieve evaluaties met eindconclusie ‘onvoldoende’ in zijn loopbaan heeft gekregen.

Het ontslag geldt voor het ambt in die instelling waarop de evaluaties met eindconclusie ‘onvoldoende’ betrekking hebben.”

6. Verzoeker weet zich geconfronteerd met een eerste definitieve evaluatie met eindconclusie ‘onvoldoende’. Een daaropvolgende definitieve evaluatie ‘onvoldoende’ of twee bijkomende definitieve evaluaties ‘onvoldoende’ in de loop van zijn loopbaan, volstaan om verzoeker te ontslaan.

De evaluaties en het ontslag vormen geen onderdelen van eenzelfde complexe administratieve verrichting, zoals de Raad reeds in eerdere arresten heeft uiteengezet.

Hieruit volgt dat verzoeker belang heeft en behoudt bij zijn beroep tot nietigverklaring tegen de eerste evaluatie met eindconclusie ‘onvoldoende’. Daarmee streeft hij na, zoals hij zelf aangeeft, dat “de teller niet begint te lopen”.

7. De exceptie wordt verworpen.

B. Aanvechtbare rechtshandeling

Exceptie

8.1. Het Gemeenschapsonderwijs werpt in een tweede exceptie op dat het beroep onontvankelijk is in de mate dat het gericht is tegen “de initiële evaluatie”. Hij doet gelden dat verzoeker tegen die beslissing een georganiseerd administratief beroep heeft ingesteld bij het college van beroep en dat de beslissing van dat college de enige definitieve en in laatste aanleg genomen – en dus voor de Raad van State aanvechtbare – beslissing vormt.

8.2. Aangezien het college van beroep een orgaan is van de Vlaamse Gemeenschap en het Gemeenschapsonderwijs een van die Vlaamse Gemeenschap onderscheiden rechtspersoon uitmaakt, vraagt het Gemeenschapsonderwijs om buiten de zaak te worden gesteld.

Beoordeling

9. Naar luid van artikel 73*septiesdecies*, § 2, eerste lid, van het rechtspositiedecreet doet de bevoegde kamer van het college van beroep “in een met redenen omklede beslissing uitspraak over de evaluatie met eindconclusie ‘onvoldoende’ door enerzijds na te gaan of de evaluatie op een zorgvuldige en kwaliteitsvolle manier is gebeurd, anderzijds dient zij de redelijkheid van de sanctie te beoordelen”. Daartoe krijgt het college van beroep – tweede lid van voornoemde paragraaf – de volgende bevoegdheden:

“1° nagaan of de procedureregels op het niveau van de instelling zijn nageleefd. Aan de hand van elementen uit het dossier moet worden nagegaan of:

- zowel de procedure betreffende de evaluatie als de procedure betreffende het vastleggen van de functiebeschrijvingen werden nageleefd;
- de rechten van verdediging niet werden geschonden;

2° nagaan of de evaluatie is gebeurd volgens de regels en in de geest van de functiebeschrijvingen en evaluatie;

3° oordelen of de beslissing betreffende een evaluatie met eindconclusie ‘onvoldoende’ steunt op motieven die de toekenning van een evaluatie met eindconclusie ‘onvoldoende’ in rechte en in feite aanvaardbaar maken;

4° oordelen of er een redelijke verhouding bestaat tussen de feiten en de uiteindelijke beslissing tot het geven van een evaluatie met eindconclusie ‘onvoldoende’;

5° de beslissing betreffende een evaluatie met eindconclusie ‘onvoldoende’ vernietigen.”

10. Uit deze bepalingen volgt dat de bevoegde kamer van het college van beroep niet de bevoegdheid heeft om de evaluatie van een personeelslid over te doen. In tegenstelling tot de kamers van beroep, bevoegd voor tuchtzaken en preventieve schorsingen, doet het college van beroep met betrekking tot evaluaties geen uitspraak ‘in laatste aanleg’. Na de vernietiging van de evaluatie ‘onvoldoende’ door het college van beroep, komt de evaluatiebevoegdheid terug in handen van de onderwijsinstelling. In het geval het college van beroep beslist om niet te vernietigen – met andere woorden, om het beroep te verwerpen – wordt de evaluatie met eindconclusie ‘onvoldoende’ definitief, overeenkomstig artikel 73*undecies*, § 2, derde lid, van het rechtspositiedecreet. Het ware duidelijker en

met het rechtspositiedecreet meer in overeenstemming, zo het college van beroep de terminologie van zijn uitspraak zou aanpassen bij verwerping van het beroep van een personeelslid.

Daaruit volgt dat verzoeker vermag op te komen zowel tegen de evaluatiebeslissing als tegen de beslissing waarmee het college van beroep het beroep tegen de evaluatiebeslissing verwerpt.

11. De exceptie kan niet worden aangenomen.

12. Er is derhalve evenmin reden om het Gemeenschapsonderwijs buiten de zaak te stellen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Ontvankelijkheid van het middel – Standpunt van de partijen

13. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het onpartijdigheidsbeginsel, alsmede van artikel 8 van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 december 2007 ‘betreffende de procedure in beroep na een evaluatie met eindconclusie ‘onvoldoende’ en betreffende de werking van het college van beroep’.

Hij stelt dat in de zaken die personeelsleden aan de kamer voor het Gemeenschapsonderwijs van het college van beroep voorleggen, het Gemeenschapsonderwijs de tegenpartij is en dat de voorzitter van die kamer als advocaat optreedt voor het Gemeenschapsonderwijs. Daardoor rust op haar een wettige verdenking in de zin van artikel 828, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek. Dit moest voor haar een reden zijn om zichzelf te wraken.

14. Zowel het Gemeenschapsonderwijs als de Vlaamse Gemeenschap werpen op dat dit middel niet ontvankelijk is omdat verzoeker de voorzitter niet heeft gewraakt voor de aanvang van de beraadslaging, zoals vereist door artikel 8, § 1, van het voormeld besluit van 14 december 2007.

De Vlaamse Gemeenschap voegt daaraan toe dat de reden die verzoeker aanhaalt op dat ogenblik genoegzaam bekend was – de eerste arresten waarin de voorzitter van de betrokken kamer van het college van beroep als advocaat optrad voor het Gemeenschapsonderwijs dateren immers reeds van 17 december 2009.

15. In zijn memories van wederantwoord repliceert verzoeker dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de wraking door een partij en het zich onthouden van een zaak op eigen initiatief, zoals artikel 8, § 1, vierde lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 december 2007 het voorschrijft. Dat het personeelslid nalaat een lid te wraken doet volgens hem geen afbreuk aan het voorschrift dat wanneer een voorzitter of een lid weet dat er een reden tot wraking tegen hem bestaat hij zich van de zaak dient te onthouden. De kern van de zaak is volgens verzoeker dat de voorzitter “zichzelf had moeten onthouden van de voorliggende zaak”.

16. In zijn laatste memorie merkt verzoeker op dat het wel correct is dat hij op de hoogte kon zijn van de identiteit van de voorzitter maar dat hij daarmee nog niet de hoedanigheid van de voorzitter als advocaat van het Gemeenschapsonderwijs kon terugvinden. Hij wil hierbij opmerken “dat men redelijkerwijze toch moeilijk kan verwachten dat men elke dag de website van de Raad van State raadpleegt”; hij was op het ogenblik van de zitting dan ook niet op de hoogte van het feit dat de voorzitter naast haar functie als voorzitter ook optrad als advocaat van het Gemeenschapsonderwijs. Dat dit middel voor het eerst voor de Raad van State wordt opgeworpen kan dan ook geen reden zijn om tot de onontvankelijkheid ervan te besluiten.

Beoordeling

17. Artikel 8 van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 december 2007, door verzoeker aangevoerd, luidt:

“§ 1. Zodra de zaak aanhangig is gemaakt, deelt de voorzitter aan de partijen de lijst mee van de effectieve en plaatsvervangende leden van de kamer.

Binnen tien kalenderdagen na ontvangst van die lijst mogen de partijen de wraking vragen van de voorzitter en één of meer leden van de kamer. Wie een lid wil wraken, moet dat doen voor de aanvang van de beraadslaging, tenzij de reden tot wraking later is ontstaan.

De redenen tot wraking zijn deze voorzien in artikel 828 van het Gerechtelijk Wetboek.

Als de voorzitter of een lid van een kamer van het college van beroep weet dat er een reden tot wraking tegen hem bestaat, moet hij zich van de zaak onthouden.

§ 2. Behoudens de redenen tot wraking bedoeld in § 1, kunnen beide partijen één lid ongemotiveerd wraken.

§ 3. Als zowel de effectieve voorzitter als beide plaatsvervangende voorzitters worden gewraakt, wijst de Vlaamse Regering een andere plaatsvervangende voorzitter aan om in de zaak te zetelen.”

18. Verzoeker verwijt de voorzitter van de kamer voor het Gemeenschapsonderwijs van het college van beroep partijdigheid, minstens dat de schijn daartoe bestaat, omdat zij in zaken die behandeld werden voor de Raad van State optrad als raadvrouw voor het Gemeenschapsonderwijs.

Het geëigende sanctiemiddel in geval van verdenking van vooringenomenheid is in principe de wraking. De mogelijkheid tot wraking wordt in de hier toepasselijke administratieve beroepsprocedure bovendien uitdrukkelijk geregeld door het *sub* 17 aangehaalde en door verzoeker zelf aangevoerde besluit van 14 december 2007. In dit verband geeft reeds het arrest Thys, nr. 26.116, van 28 januari 1986, aan dat ter zake van de bestuurde een actieve opstelling mag worden verwacht. Dit is niet anders in het geval waarin het personeelslid merkt dat het betrokken lid zich niet eigener beweging heeft teruggetrokken uit de zaak, wat verzoeker reeds mocht afleiden uit de door hem ontvangen lijst van effectieve en plaatsvervangende leden van de kamer, bij de oproepingsbrief van 16 septem-

ber 2010 en bevestigd mocht zien op het ogenblik van de hoorzitting op 4 oktober 2010.

19. Verzoeker argumenteert in zijn laatste memorie dat hij vóór de aanvang van de beraadslaging niet op de hoogte was, noch geacht moet worden op de hoogte te zijn geweest van de reden tot wraking.

Dit verweer overtuigt niet.

Ten eerste, zoals de Vlaamse Gemeenschap terecht opmerkt in haar laatste memorie, heeft verzoeker dit niet gerepliceerd bij zijn eerste verweer tegen de exceptie in zijn memorie van wederantwoord en heeft hij daarin opvallend niét de Vlaamse Gemeenschap tegengesproken waar deze schreef dat de reden tot wraking hem op dat ogenblik al genoegzaam bekend was.

Voorts dateren de eerste arresten waarin de voorzitter als advocaat optrad voor het Gemeenschapsonderwijs reeds van 17 december 2009. Die en de latere zaken betreffen daarenboven geschillen met betrekking tot het verbod op het dragen van levensbeschouwelijke kentekens in het Gemeenschapsonderwijs die – ook zonder dat dagelijks de website van de Raad van State in het oog gehouden moet worden – in de media in het algemeen en in dit onderwijsnet in het bijzonder, veel aandacht hebben gekregen.

Ten slotte heeft verzoeker voor zijn verdediging een beroep gedaan op een vakorganisatie die leden aanwijst in het college van beroep en waarvan bijgevolg onmogelijk aan te nemen valt dat ze niet op de hoogte was van de dubbele hoedanigheid van de voorzitter.

Nochtans blijkt uit de bestreden uitspraak dat geen leden van het college van beroep zijn gewraakt. Verzoeker kan zich in die omstandigheden niet ontvankelijk voor het eerst bij de Raad van State erover beklagen dat zijn recht op onpartijdige behandeling van het georganiseerd administratief beroep

geschonden is omdat de voorzitter zich niet eigener beweging van de zaak heeft onthouden.

20. De exceptie is gegrond. Het middel is niet ontvankelijk.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

21.1. Een tweede middel is geput uit de schending van artikel 73septiesdecies, § 2, van het rechtspositiedecreet.

21.2. In een *eerste middelonderdeel* betoogt verzoeker dat hij ter zitting van het college van beroep “formele tekortkomingen in de procedure” heeft aangevoerd. *Ten eerste* vermeldt zijn functiebeschrijving, in weerwil van artikel 73ter, § 4, eerste lid, van het rechtspositiedecreet, niet de namen van de twee evaluatoren en *ten tweede* heeft hij gevraagd dat “heel wat documenten die er niet in thuis horen” – “een zelfevaluatie, een verslag naar aanleiding van uitgevoerde controles in de 3de graad, verslagen van vakgroepvergaderingen, en e-mailverkeer over een aangevraagd verlof” – uit het evaluatiedossier zouden worden verwijderd. Het college heeft dat argument en die vraag niet afdoende beantwoord.

Met betrekking tot het *eerste subonderdeel* voert verzoeker aan dat het college van beroep zich bij het standpunt van het Gemeenschapsonderwijs aansluit, zonder dat voor dat standpunt enig bewijs voorligt. Nochtans vereist artikel 73septiesdecies, § 2, 1°, van het rechtspositiedecreet dat de kamer van het college “aan de hand van elementen uit het dossier” zou oordelen. Ook is die tekortkoming niet zonder belang, omdat aan de tweede evaluator een kwaliteitsbewakende functie is toebedeeld. Volgens verzoeker “kunnen [we] ons zelfs de vraag stellen of verzoeker überhaupt op de hoogte was van het bestaan van een

tweede evaluator”. Verzoeker heeft maar kennis genomen van het bestaan en de naam van zijn tweede evaluator middels het thans bestreden evaluatieverslag.

Wat het *tweede subonderdeel* betreft, stelt verzoeker dat het college van beroep geen duidelijke beslissing neemt en zijn vraag verengt tot de vakgroepverslagen en zelfs daarop geen antwoord biedt.

21.3.1. Verzoeker voert in een *tweede middelonderdeel* aan dat het college van beroep ten onrechte stelt dat met hem drie functioneringsgesprekken werden gehouden. Het gesprek van 6 oktober 2008 werd pas aangekondigd op 3 oktober 2008 en zou gaan over een “probleem van te late aanvraag verlof”.

21.3.2. Verzoeker erkent wel dat met hem functioneringsgesprekken werden gevoerd op 29 mei 2008 en 13 oktober 2009. Alleen ziet verzoeker niet in wat hem in het verslag over het functioneringsgesprek van 29 mei 2008 kan worden verweten; de gebreken die worden aangehaald kunnen niet alleen hem worden aangewreven en betreffen meestal de hele vakgroep. In het verslag van het functioneringsgesprek van 13 oktober 2009 staat “toch wat overdreven” vermeld dat verzoeker “sinds mei 2008 onder intensieve begeleiding staat”. Van een individuele opvolging of begeleiding is, volgens verzoeker, geen sprake geweest. Er wordt in dat verslag ook verwezen naar een lesbezoek van 1 oktober 2009, waarvan het verslag van dat lesbezoek dan weer ontbreekt. Verzoeker schetst ter zake de context en benadrukt in dat verband in het bijzonder dat hij wegens verhuizing van de afdeling naar een nieuwe locatie belast was met allerlei opdrachten voor de school, waardoor het hem aan tijd ontbrak om leerlingen aan theoretische proeven te onderwerpen. Omtrent de andere punten moest, volgens verzoeker, nog overleg worden gepleegd met andere collega’s. Het is voor hem niet duidelijk wat hem daar verweten zou kunnen worden. Verzoeker wijst er nog op dat op het einde van dat verslag wordt aangegeven dat na de kerstvakantie een nieuw functioneringsgesprek wordt gepland, waarbij de cursussen en examens bekeken en opgevolgd zullen worden en dat de directie nog een of meerdere lessen zal bijwonen. Daarvan vindt verzoeker geen enkel spoor of verslag terug in het eva-

luatiedossier, zodat hij de vraag stelt of er wel sprake is van “intensieve begeleiding”.

21.3.3. Verzoeker bespreekt het evaluatieverslag punt per punt, waarbij hij telkens zijn situatie duidt:

“‘De leraar plant de lessen en bereidt ze goed voor.’

Er wordt verzoeker verweten dat hij niet al hetgeen afgesproken werd heeft uitgevoerd. Volgens de directie heeft dit te maken met een gebrekkige planning en het niet grondig voorbereiden van de lessen. Volgens verzoeker heeft het ermee te maken dat hem véél te veel opdrachten worden toevertrouwd.

Verzoeker is een uitstekende vakman, dat erkent ook de directie. Hij is ook een harde werker, en heeft er nooit een probleem van gemaakt om vroeger naar school te komen of wat langer te blijven om al of om werken voor derden in zijn vrije tijd verder af te werken. Die kwaliteiten van verzoeker worden door de directie ten volle benut: verzoeker maakte de voorbije jaren zowat de ganse school in orde: nieuwe didactische keuken, een bureel voor de directie,... Er is nooit aan verzoeker gevraagd of dit niet te veel was – zoals in het evaluatieverslag wordt beweerd. Werken voor derden werden steeds probleemloos aanvaard door de directie, zonder dat nagekeken werd of deze opdrachten wel in het leerplan kaderen. In geen enkel verslag van de vakwerkgroep is iets vinden over werken voor derden, laat staan of ze kaderen in het leerplan, in de module, in de opleiding van de leerlingen. Verzoeker durft deze opdrachten niet te weigeren, want hij heeft sterk de indruk dat dit hem niet in dank zou worden afgenomen: de directeur wil graag ‘goed staan’ bij de scholengroep en aanvaardde dus opdracht na opdracht.

Op zich allemaal geen probleem voor verzoeker, maar hij vindt het dan wel niet correct dat hij nu het deksel op de neus krijgt voor al zijn inzet, en verweten wordt het leerplan niet te volgen...

Het uitwerken van de cursussen gebeurde door de vakwerkgroep, iedereen kreeg een deel. Dit was wel in orde, cfr. de verslagen van de vakwerkgroepvergaderingen.

‘De leraar geeft goed les.’

Het is vreemd vast te stellen dat dit punt vernauwd wordt tot het invullen van de agenda’s! Goed lesgeven is wel meer dan dat!

Er staat vermeld dat verzoeker op hetzelfde moment andere onderwerpen in de agenda’s van de leerlingen laat schrijven. Dit zou inderdaad niet kunnen als verzoeker een Algemeen Vak op een traditionele manier geeft. In het modulair onderwijs echter, waar de leerlingen een traject voor een deel op eigen tempo doorlopen en vaak aan andere werkstukken werken, is het de evidentie zelf dat er in de agenda’s van de leerlingen verschillende dingen staan op dezelfde dag. Dit is zeker het geval voor leerlingen van 5 en 6. Sommige leerlingen werken aan iets voor derden, anderen aan hun geïntegreerde proef (GIP).

Uit de verslagen van de vakwerkgroepvergaderingen blijkt dat het slordig invullen van de agenda's een algemeen probleem is... De stad Menen trekt heel wat gezinnen aan die kansarm zijn er is duidelijk ook een taalproblematiek. De leerlingen uit kansarme gezinnen hebben het vaak moeilijk om hun agenda's in orde te houden en van thuis uit is er vaak nauwelijks controle laat staan enige stimulans.

De leraar evalueert de leerlingen en zichzelf.

De directie lijkt er een probleem van te maken dat er geen punten voor theorie worden gegeven. Nochtans impliceert een modulair systeem dat theorie en praktijk geïntegreerd worden, en dat er dus maar één punt wordt gegeven, dat beide elementen omvat.

Verzoeker heeft er ook een principieel probleem mee dat er bij de punten-toekenning rekening zou worden gehouden met onwettige afwezigheden van de leerlingen. Onwettige afwezigheden mogen niet via de puntentoe-kening worden gesanctioneerd!

'De leraar voedt de leerlingen op'

Er is blijkbaar een probleem met de werkkledij van de leerlingen. Het is nochtans niet zo eenvoudig: de leerlingen zijn hun kledij vaak vergeten, zeggen dat ze nog op de stageplaats ligt of dat het in de was is. Dit probleem doet zich trouwens niet enkel bij verzoeker voor, maar is algemeen. Het wordt in de evaluaties van de leerlingen vermeld. Het kan dus geen onderdeel vormen van de evaluatie van de leraar.

'De leraar overlegt en werkt samen'

Er dient eerst een woordje te worden gezegd over de heer [P.], voorheen collega van de afdeling, die met ingang van het schooljaar 2009-2010 tot coördinator werd gepromoveerd. Verzoeker moest geen GIP en geen stagebegeleiding meer doen, dit zou voortaan door de heer [P.] opgevolgd worden.

By the way kan trouwens vermeld worden dat de heer [P.] zich tot doel had gesteld de leerlingen een halve marathon te laten lopen, en dat hij geregeld met de leerlingen ging trainen tijdens de uren, die dan uiteraard wegvielen voor verzoeker, en hij dus nog minder tijd had om het volledige leerplan af te werken.

In maart 2010 ging de heer [P.] in ziekteverlof.

Pas op dat moment bleek dat hij in feite altijd twee petjes opgehad had: tegen verzoeker (en zijn collega's) zei hij telkens dat een bepaald idee of een bepaald werk in orde was, maar nadien ging hij bij de TA of de directie over hen roddelen. Andersom trouwens ook: hij gaf nooit zijn eigen fouten toe, maar zei tegen de collega's dat de TA of de directie in de fout waren gegaan...

Een gevolg van het ziekteverlof van de heer [P.] was trouwens dat verzoeker plots, in maart, wél de GIP en de stage moest opvolgen, en bovendien werk van de coördinator (een tuinhuis) moest overnemen, en dit met in feite te weinig leerlingen...

Voor dit punt is dus in feite de heer [P.] met de vinger te wijzen: de collega's dienden de afspraken en de problemen met hem te bespreken, hij ging dan verder met directie en TA overleggen. Nadat hij in ziekteverlof

ging bleek dat hij een dubbele pet ophad, vandaar de communicatieproblemen.

‘De leraar doet administratieve taken’

Hier wordt verzoeker verweten GIP en stage niet goed te hebben voorbereid en niet goed te hebben opgevolgd... we mogen toch niet vergeten dat deze taken hem bij het begin van het schooljaar niet meer toegewezen werden: ze zouden opgevolgd worden door de coördinator, de heer [P.]! Toen deze in ziekteverlof ging moest verzoeker het plots allemaal overnemen.

Voor de stages lagen geen documenten klaar. Verzoeker heeft het werk dan, op vraag van de TA, overgenomen, maar wel aan de hand van papieren die hij nog van vroeger had. We mogen niet vergeten dat hij hier helemaal geen uren voor had! Hij stelt zich soepel op, aanvaardt deze bijkomende taak en wordt er dan voor met de vinger gewezen!? Hoe kan je een evaluatie onvoldoende krijgen voor zaken die niet in je opdracht zitten en waarvoor je niet betaald wordt?

Voor de GIP was er vertraging opgelopen omdat er geen hout was: de coördinator had dit verkeerd besteld...”

Verzoeker is van oordeel dat het college van beroep de aangevoerde bepalingen schendt door, ondanks deze pertinente opmerkingen, toch te beslissen dat de eindevaluatie ‘onvoldoende’ moet worden bevestigd.

22. In zijn memories van wederantwoord repliceert verzoeker, wat het eerste subonderdeel van het eerste middelonderdeel betreft, dat in de regelgeving is voorgeschreven dat een personeelslid steeds een beroep moet kunnen doen op de tweede evaluator, wat impliceert dat verzoeker de naam van die tweede evaluator reeds in de functiebeschrijving had moeten kunnen vernemen. Dat het rechtspositiedecreet zulks niet uitdrukkelijk oplegt, verandert daar, volgens hem, niets aan. Verzoeker betwist dat de rol van de tweede evaluator beperkt is en betoogt dat, hoe dan ook, diens naam gekend moest zijn. Anders heeft die regelgeving op dat punt geen zin. Verzoeker geeft toe dat de naam van de tweede evaluator wel op het verslag van het functioneringsgesprek van 13 oktober 2009 werd vermeld, maar stelt dat dit niet betekent dat hij zich op die manier bewust was van de rol van zo een tweede evaluator en dat die naam hoe dan ook niet bij aanvang van de evaluatieprocedure aan hem bekend was. Dat de directeur ter zitting van het college van beroep formeel betwistte dat de namen van de evaluatoren niet aan verzoeker bekend waren, is niet ter zake dienend; er werd ge-

woonweg geen bewijs bijgebracht dat verzoeker wel degelijk op de hoogte was van die namen bij de aanvang van de evaluatieprocedure. De stukken die de eerste verwerende partij daarover bijbrengt, zijn niet in het bezit van verzoeker en ze werden ook niet voorgelegd aan het college van beroep. Het college van beroep moet nochtans oordelen aan de hand van de elementen uit het dossier. En het is niet omdat verzoeker op dat punt geen verdere betwisting heeft gevoerd, dat hij akkoord ging met het standpunt. Dat verzoeker de decretale bepalingen over het bestaan van een tweede evaluator zelf moet kennen, houdt geen steek; het decreet levert immers nog steeds geen inzicht op omtrent de naam van die tweede evaluator. Dat verzoeker geen nadeel ondervindt van het onbekend zijn van de naam van de tweede evaluator, dat hij nooit heeft laten blijken dat hij beroep wenste te doen op die evaluator en dat niet wordt aangetoond dat de rol van de tweede evaluator op onredelijke wijze zou zijn ingevuld, verandert niets aan de verplichting tot mededeling van de identiteit van de beide evaluatoren en aan de opdracht van het college van beroep om de procedure grondig na te kijken.

Met betrekking tot het tweede subonderdeel van het eerste middelonderdeel merkt verzoeker op dat hij op de zitting van het college van beroep wel degelijk de verwijdering van “verschillende documenten” heeft gevraagd en dat de vaststelling dat het college van beroep de vraag om de vakgroepverslagen uit het evaluatiedossier te verwijderen niet heeft beantwoord hoe dan ook blijft bestaan. Verzoeker betwijfelt dat de zelfevaluatie geen invloed heeft gehad op het uiteindelijke resultaat; dat ze niet voorkomt in de schriftelijke weerslag betekent nog niet dat er geen rekening mee gehouden is. Als de zelfevaluatie geen invloed heeft gehad, was er ook geen reden om ze in het evaluatiedossier op te nemen. Het invullen van de agenda’s noemt verzoeker een “algemeen probleem”. Verzoeker is tevens van oordeel dat uit het e-mailverkeer over zijn verlof “vrij verregaande conclusies” worden getrokken en dat dit dus niet thuishoort in een evaluatiedossier. Verzoeker vindt het, tot slot, niet relevant of de stukken een negatieve impact hebben voor hem; zaak is dat op de zitting de verwijdering van de stukken is gevraagd en dat op die vraag geen antwoord komt.

Wat het tweede middelonderdeel betreft, betoogt verzoeker nog dat zowel in de uitnodiging voor het functioneringsgesprek van 6 oktober 2008, als in het verslag de nadruk wordt gelegd op het probleem van de te late aanvraag van het verlof en dat het project ‘Trappen’ zelfs niet wordt vermeld. Het gesprek handelde ook slechts bijkomstig over dat thema. Wat de andere verslagen van de functioneringsgesprekken betreft, blijft verzoeker bij zijn standpunt. Hij benadrukt dat er geen sprake was van intensieve begeleiding, noch van individuele opvolging. Verzoeker gaat vervolgens nader in op de verschillende resultaatgebieden waarvoor hij ‘onvoldoende’ scoorde. Hij voegt daar nog aan toe dat het Gemeenschapsonderwijs in zijn verweer de bevoegdheid van het college van beroep “tot een marginale toetsing [reduceert]”, terwijl deze, volgens verzoeker, “een zeer ruime bevoegdheid [heeft]”.

23. In de laatste memorie betoogt verzoeker dat de vraag of de twee namen van de evaluatoren hem tijdig bekend zijn gemaakt integraal deel uitmaakt van een correcte evaluatieprocedure en in de initiële formulering van het middel besloten ligt.

Met betrekking tot zijn onbeantwoord gebleven verzoek om documenten uit het dossier te verwijderen, wijst verzoeker erop dat de zitting voor het college van beroep een mondeling karakter heeft, zodat hij niet kan aantonen dat hij die vraag wel degelijk heeft gesteld. Wanneer die documenten en ten minste de vakgroepverslagen uit het evaluatiedossier geweerd waren, zou dit voor hem een gunstiger resultaat hebben kunnen opleveren. De evaluatie onvoldoende is er immers op gesteund. Dat die verslagen niet in een evaluatiedossier thuishoren vloeit voort uit de eigenheid van de verslagen zelf: ze betreffen geen individuele documenten.

Beoordeling

24. Noch het door verzoeker aangevoerde artikel 73*septiesdecies*, § 2, noch overigens een andere bepaling, schrijft voor dat aan de geëvalueerde

voorafgaand aan zijn evaluatie de naam van de tweede evaluator moet worden meegedeeld, laat staan nog dat het veronachtzamen daarvan als sanctie zou meebrengen dat de evaluatie zelf onregelmatig wordt.

Waar, zoals artikel 73*ter*, § 4, 3°, van het rechtspositiedecreet bepaalt, “het personeelslid en de eerste evaluator op hun verzoek tijdens de in hoofdstuk VIII*bis* en VIII*ter* bedoelde procedure steeds een beroep kunnen doen op de tweede evaluator”, stond niets verzoeker eraan in de weg te vragen om een tweede evaluator in te schakelen, ook zonder de identiteit van die evaluator te kennen. Overigens kon hij ook, op elk ogenblik, ernaar gevraagd hebben en stond, zoals hij het zelf toegeeft, diens vermelding wel degelijk opgenomen in één van de functioneringsverslagen.

Aangezien het vooraf niet meedelen van de naam van de tweede evaluator in die omstandigheden hoe dan ook geen onregelmatigheid oplevert, is verzoeker zonder belang erbij om aan te voeren in het eerste subonderdeel van het eerste middelonderdeel, dat het college van beroep in strijd met artikel 73*septiesdecies*, § 2, op die grief niet zou hebben geantwoord aan de hand van de stukken van het dossier.

25.1. Wat het tweede subonderdeel van het eerste middelonderdeel betreft, dient vooreerst vastgesteld dat de bestreden beslissing alleen melding maakt van de vraag van verzoeker om de vakgroepverslagen uit het evaluatiedossier te verwijderen. Dat hij ook om de wering van nog “heel wat” andere documenten heeft verzocht, blijkt daaruit niet. Verzoeker laat na daarvan enig bewijs bij te brengen.

Zijn verweer, dat het verzoek niet te bewijzen is omdat het enkel mondeling is geformuleerd op de zitting, kan niet worden aangenomen. Verzoeker kon zijn vraag reeds verwoorden in zijn beroepschrift, hij kon ze ter gelegenheid van de hoorzitting in een geschreven pleitnota kenbaar maken en hij kon vragen om van een zelfs louter mondeling voorgedragen verzoek akte te nemen in

het proces-verbaal van de zitting. Wie de bezwaarprocedure echter zo voert dat hij geen enkel schriftelijk spoor laat van een beweerd en louter mondeling geformuleerde vraag, moet verdragen dat het beroepscollege er mogelijk aan voorbijgaat zonder er formeel op te antwoorden.

In de mate waarin verzoeker aan het college van beroep verwijt in de beslissing niet te hebben geantwoord op de vraag om andere documenten dan de vakgroepverslagen uit het evaluatiedossier te verwijderen, kan de grief derhalve niet worden aangenomen.

25.2. Wat de vakgroepverslagen betreft, heeft het college van beroep wel degelijk geantwoord:

“Nog los van de vraag of dergelijke vakgroepverslagen een rol hebben of kunnen hebben in het individuele evaluatieproces, is in ieder geval vast te stellen dat er een functiebeschrijving is evenals dat er drie individuele functioneringsgesprekken hebben plaats gevonden [waarvan] telkens een verslag [is] opgesteld dat door de heer Casier, zonder opmerkingen, voor akkoord is ondertekend.”

Hoe summier ook, met deze passage brengt het college van beroep tot uitdrukking dat het de vakgroepverslagen niet nodig heeft om zijn controletaak over de regelmatigheid en de evenredigheid van de gegeven evaluatie uit te voeren. Het college van beroep geeft er in het vervolg van de bestreden beslissing immers geen blijk van de vakgroepverslagen nog te hebben gehanteerd, minstens niet decisief te hebben gehanteerd. Het college van beroep steunt voor zijn beslissing daarentegen enkel op de verslagen van wat het de drie functioneringsgesprekken noemt die met verzoeker werden gehouden.

Ook dit aspect van de grief is ongegrond, zodat het tweede subonderdeel van het eerste middelonderdeel in zijn geheel wordt verworpen.

26.1. In het tweede onderdeel van het tweede middel voert verzoeker vooreerst aan dat hij voor het functioneringsgesprek van 6 oktober 2008 te laat werd uitgenodigd en dat de uitnodiging een ander onderwerp vermeldt.

Daartegenover staat dan weer dat verzoeker van de vergadering van 6 oktober 2008 een verslag heeft ontvangen, dat dit verslag uitdrukkelijk vermeldt dat het om een “functioneringsgesprek” ging en dat verzoeker zich op 10 oktober 2008, zonder verdere opmerking en zonder enig voorbehoud, akkoord heeft verklaard met de inhoud van dit verslag. Hoewel dat verslag als bijlage 13 bij het evaluatiedossier is gevoegd, heeft verzoeker zijn bezwaren dienaangaande evenmin aan het college van beroep ter kennis gebracht. Het spreekt voor zich dat hij dan ook die kritiek niet nuttig voor het eerst voor de Raad van State kan doen gelden.

In die mate is het tweede onderdeel van het tweede middel niet ontvankelijk.

26.2. In de mate waarin verzoeker inhoudelijk kritiek levert op de verslagen van de functioneringsgesprekken en de handelwijze van de evaluator – hij meent niet onder “intensieve begeleiding te staan”, er is geen verslag van een zeker lesbezoek, er zijn geen nieuwe lesbezoeken, een aangekondigd functioneringsgesprek heeft niet plaatsgevonden, nazicht van de cursussen en examens is niet meer gebeurd na het laatste functioneringsgesprek – kan hij deze evenmin op ontvankelijke wijze voor de Raad van State aanvoeren.

Immers dient andermaal te worden vastgesteld, eensdeels, dat verzoeker de verslagen van de functioneringsgesprekken, zonder uitzondering en zonder voorbehoud, voor akkoord heeft ondertekend en, anderdeels, dat hij deze kritiek ook niet heeft aangevoerd voor het college van beroep.

26.3. Tot slot, waar verzoeker het college van beroep verwijt “niettemin staande al [zijn] pertinente opmerkingen” het beroep te verwerpen, miskent hij de aard en draagwijdte van de opdracht van het college van beroep.

Zoals eerder reeds is opgemerkt, heeft het college van beroep immers niet de bevoegdheid om de evaluatie van een personeelslid over te doen;

het moet alleen nagaan of de bestreden evaluatiebeslissing “op een zorgvuldige en kwaliteitsvolle manier is gebeurd”, voorts dient het “de redelijkheid van de sanctie te beoordelen”. Door het college van beroep in te schakelen, wordt voor verzoeker geen ‘tweede aanleg’ gecreëerd; de zaak wordt niet nog eens volledig heroverwogen.

Het college van beroep heeft te dezen verwezen naar de functiebeschrijving van verzoeker waarin het duidelijke resultaatsgebieden ziet geformuleerd en naar de verslagen van de functioneringsgesprekken waarin duidelijke knelpunten zijn gesignaleerd en die door verzoeker voor akkoord zijn ondertekend zonder opmerkingen. Het college heeft dan uit het evaluatieverslag vastgesteld dat, wat de agenda’s van de leerlingen betreft, bij verzoeker “na een tijdelijke verbetering, oude gewoonten terugkeren”, dat “[o]ok de evaluatie, disciplineren van de leerlingen (tijdverlies bij het omkleden, naleven veiligheidsvoorschriften) en de administratieve opvolging [...] kritische punten [blijven]” en dat verzoeker in zijn beroepschrift niet tegensprekt dat “[d]eze kritische punten niet zijn opgelost”. Vervolgens oordeelt het college van beroep dat “[d]e verklaringen die daarvoor worden gegeven [...] de kamer van het college van beroep ook niet [kunnen] overtuigen, inzonderheid niet indien daarvoor wordt verwezen naar anderen met name de leerlingen of de coördinator” en dat verzoeker “[e]venmin kan [...] stellen dat hij gedurende de voorbije vier jaar in het ongewisse bleef van die kritische aandachtspunten nu hij zelf aangeeft dat hij de indruk opdeed ‘de laatste vier jaar altijd maar kritiek te krijgen’”. Het college van beroep kan evenmin worden overtuigd van de onredelijkheid van deze eerste vermelding ‘onvoldoende’ “in acht genomen de hiervoor vermelde feitelijke en procedurevoorgaanden om na afloop van de evaluatieperiode 2006-2010 tot een (eerste) vermelding ‘onvoldoende’ te besluiten”.

Aldus heeft het college van beroep nagegaan of de evaluatie is gebeurd volgens de regels en in de geest van de functiebeschrijvingen en evaluatie, stelt het college vast dat de beslissing steunt op in rechte en in feite aanvaardbare motieven en oordeelt het of er een redelijke verhouding bestaat tussen de

feiten en de uiteindelijke beslissing. Die redengeving van het college van beroep volstaat in het licht van de bepalingen waarvan verzoeker de schending aanvoert; het college van beroep geeft daarmee afdoende aan waarom het van oordeel is dat de bestreden evaluatiebeslissing voldoet.

Het tweede middelonderdeel is in zoverre ongegrond.

27. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

28. In een derde middel voert verzoeker machtsafwending aan.

Hij betoogt dat uit het dossier blijkt “dat veel van de problemen algemeen zijn in de afdeling houtbewerking, die wat verwaarloosd was”, “dat er de overschakeling was naar een modulair systeem, waarvoor alle collega’s inspanningen doen, ook verzoeker”, “dat er een verhuis was naar een nieuwe locatie, met alle problemen van dien”, “dat er veel te veel opdrachten gegeven worden aan verzoeker”, “dat de opdrachten voor derden nooit werden besproken in de vakwerkgroep”, “dat bij de werken voor derden, de TA, nooit heeft bekeken of deze werken passen in het leerplan en het leertraject van de leerlingen. Deze werken voor derden werden opgelegd door de school om goed te staan met de scholengroep en zo meer financiële middelen te verkrijgen voor de school” en “dat het door verzoeker opnemen van een TBS/PA hem door de directie niet in dank wordt afgenomen, en dat ze hem ‘een luxepaard’ noemt”.

Een en ander doet verzoeker besluiten dat “in dit dossier een duidelijk falend beleid, in een kleine school, afgeschoven wordt op verzoeker, het – in de ogen van de directie – organisatorisch ‘moeilijkste’ element”, waarbij hij

zich afvraagt of “het de bedoeling [zou] zijn zich op termijn te kunnen ontdoen van dit moeilijke element”.

29. In zijn laatste memorie erkent verzoeker dat de controle van de motieven aan bod is gekomen bij het tweede middel maar dit betekent volgens hem niet dat het onderzoek naar machtsafwending overbodig is, zoals blijkt uit de in het verzoekschrift beschreven argumenten. Hij herhaalt dat het Gemeenschapsonderwijs een ontslag nastreeft na een tweede evaluatie onvoldoende en het college van beroep staat toe dat de evaluatieprocedure misbruikt wordt om uiteindelijk tot ontslag te kunnen overgaan.

Beoordeling

30. Machtsafwending is de onwettigheid die erin bestaat dat een bestuursorgaan de bevoegdheid die hem bij wet tot het bereiken van een bepaald doel van algemeen belang is gegeven, uitsluitend aanwendt tot het nastreven van een ander doel. Het uitsluitend nastreven van het ongeoorloofde oogmerk dient te worden aangetoond met voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens.

31. Met de elementen die verzoeker in dat verband aanlevert, herhaalt hij verklaringen en rechtvaardigingen voor het feit dat bepaalde resultaatgebieden uit zijn functiebeschrijving door hem niet of niet voldoende zijn gerealiseerd. Uit de bespreking van het tweede middel is evenwel reeds gebleken dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat het college van beroep ten onrechte zijn beroep heeft verworpen, inzonderheid omdat de motieven voor de ‘onvoldoende’ in rechte of in feite onaanvaardbaar zouden zijn of de gegeven evaluatie niet in een redelijk verband van evenredigheid zou staan tot de vastgestelde tekortkomingen.

Daaruit mag genoegzaam worden afgeleid dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het enige oogmerk van de evaluatie met eindconclusie ‘onvoldoende’ is geweest hem op termijn ook te kunnen ontslaan.

32. Er bestaat dan ook geen aanleiding tot verwijzing van de zaak naar de algemene vergadering van de afdeling Bestuursrechtspraak op grond van machtsafwending. Het derde middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 2 december 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Van Haegendoren